

ра. Долу лежеше градътъ. Задъ него — широкото поле. Въ небето хвърчеха птички. Бръмчаха забързали пчели. Миришеше на здравецъ. Минаха презъ горнитъ лозя. Тукъ-тамъ се червенѣха първитъ череша. Гладната дружина извърещаше очинататъкъ, но Савата не ги оставяше да зѣпатъ.

Минаха Змейовитъ дупки, дето се бѣха спускали веднажъ и си спомниха какъ бѣха взели Гуджа за змей. Най-после, навлѣзоха въ буковата гора.

Тукъ-тамъ имаше широки поляни, цѣлитъ на припекъ съ укъснѣла иглика. Малко встрани отъ горския пжтъ, Савата спрѣ и рече:

— Сега, момчета, ще тръгнемъ насамъ, по тая пжтечка — и стигнахме.

Следъ нѣколко крачки излѣзоха изведнажъ на голѣма поляна. Слънцето блестѣше право въ очитъ имъ, и въ първата минута не можаха да видятъ нищо. Но когато се вгледаха — всички ахнаха. Цѣлата поляна бѣше кърваво алена отъ голѣми цѣфнали божури!

Боже, какво чудо бѣше то! Като че китенъ алень килимъ бѣше постлалъ земята. И планинскиятъ вѣтрецъ гонѣше по този килимъ леки, по-свѣтли и по-тъмни вълни, като по чер-

вено езеро.

Дружината се слиса съвсемъ. Диньо хлѣзна отъ радостъ. Коста викна у-р-р-ра и хукна да бере. Савата, засмѣнъ, рече:

— Тука има цвѣтя за петъ празника! Видѣхте ли, момчета? Сега не ни трѣбватъ пжстри хартии. Хайде на работа!

За нѣколко минути, цѣлъ купъ цвѣтя бѣха натрупани — едри, кичести божури, примѣсени съ иглика, здравецъ и горски люлякъ. Момичетата седнаха да починатъ.

— Това е „Божурова поляна“ — каза Савата. — Азъ веднажъ съмъ идвалъ. Тука едно време борци за българска свобода сж се били съ турцитъ. Отъ юнашката кръвъ сж поникнали тия цвѣтя. Пжкъ сега само самодивитъ и мечкитъ идватъ насамъ, — добави усмихнатъ главатарѣтъ.

— Бате Сава, ама има ли мечка тука? — уплашено попита Диньо. Коста и Асенъ се поогледаха.

— Какъ да нѣма, — отвърна Савата, — хе-тамъ, въ дола ходи да си пере руното — нали е спала цѣла зима — че се чисти. А пжкъ тука идва да се суши и да зобе ягоди.

— Я да си вървимъ вече, бате Сава, — обади се Коста и стана.